

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **T. M.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2018, č. j. 29 A 84/2016 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Luhačovice, Odboru dopravy, přestupky (dále také „správní orgán prvního stupně“) ze dne 2. 2. 2016, č. j. MULU 1907/2016, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění v době rozhodné (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby při užití motorového vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Porušenou povinností bylo nerespektování dopravní značky IP 13c - parkoviště s parkovacím automatem a nezaplacení poplatku za stání motorovým vozidlem na zpoplatněném parkovišti v Luhačovicích, na ulici U Šťávnice, před domem č. 237 (vila Bellevue), dne 5. 7. 2015 nejméně v době od 11:10 do 11:23 hodin. Žalobci byla uložena pokuta podle § 125f

odst. 3 a § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 2 000 Kč společně s povinností uhradit náklady správního řízení paušální částkou 1 000 Kč.

[2] Správnímu orgánu prvního stupně bylo Městskou policií Luhačovice oznámeno podezření ze spáchání přestupku spočívající ve výše popsaném deliktním jednání. Přílohou oznámení byl úřední záznam, fotodokumentace a výzva pro nepřítomného řidiče, kterou žalobce nerespektoval, neboť se ve lhůtě 15 dnů od spáchání přestupku nedostavil na služebnu Městské police Luhačovice a ani telefonicky přestupek neřešil. Správní orgán prvního stupně proto žalobci zaslal výzvu ze dne 10. 8. 2015, kterou byl vyzván k zaplacení peněžitě částky ve výši 500 Kč s tím, že pokud částku neuhradí nebo písemně nesdělí údaje o totožnosti řidiče v době spáchání přestupku, správní orgán prvního stupně bude pokračovat v šetření přestupku, případně správního deliktu. Výzva byla žalobci doručena do datové schránky téhož dne a zůstala bez jakékoliv odezvy. Správní orgán prvního stupně podezření ze spáchání přestupku žalobce odložil, aniž by zahájil řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť ve lhůtě 60 dnů nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě s tím, že věc bude dále projednávána jako správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobci byla následně příkazem ze dne 5. 10. 2015 uložena povinnost uhradit podle § 125f odst. 3 a § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 2 000 Kč společně s povinností uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Společnost ODVOZ VOZU s. r. o. podala za žalobce v zachovalé lhůtě blanketní odpor bez plné moci, která byla k výzvě správního orgánu prvního stupně doložena. Následně bylo žalobci prostřednictvím jeho zástupce oznámeno předvolání k ústnímu jednání na 4. 12. 2016, ze kterého se vyjádřením doručeným den před jednáním omluvil bez uvedení důvodu a uvedl řidiče provozovaného vozidla v době spáchání přestupku s tím, že tento řidič odmítá, že by na daném místě zaparkoval bez uhrazení parkovného. Jednání proběhlo v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce. V protokolu z jednání, stejně jako v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které bylo následně vydáno, je uvedeno, že správní orgán neprováděl výslech řidiče, neboť původní podezření z přestupku bylo již odloženo. V řízení o správním deliktu je posuzována objektivní odpovědnost žalobce jako provozovatele vozidla, proto by byl výslech řidiče neúčelný. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvolání obsahující jedinou námitku, ve které vyjádřil nesouhlas s neprovedením svědecké výpovědi jím uvedeného řidiče vozidla, neboť navržený svědek by přispěl k spravedlivému vyřešení věci. Této námitce žalovaný se stejnou argumentací jako správní orgán prvního stupně nepřisvědčil, odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou, v níž namítal, že správní orgán prvního stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, neboť po výzvě ze dne 10. 8. 2015 měl sám pokračovat v šetření přestupku. Dále odmítl provést důkaz svědeckou výpovědí žalobcem uváděného řidiče vozidla v době spáchání přestupku, v důsledku čehož nebyl řádně zjištěn skutkový stav. Správní orgán prvního stupně neprokázal, že by řidič vozidla skutečně parkoval v působnosti dopravní značky IP 13c, neboť tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, jelikož z pořízené fotodokumentace není přestupkové jednání jednoznačně zřejmé. Žalobce nesouhlasil s výší udělené sankce a závěrem namítal protiústavnost skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.

pokračování

[4] Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobu zamítl. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky NSS ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 - 46, ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46) shledal postup správních orgánů správný, pokud poté, co žalobce nereagoval na výzvu ke sdělení údajů o osobě řidiče, bez dalšího přistoupily k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. K námitce neprovedení svědecké výpovědi krajský soud uvedl, že v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla již není otázka, kdo skutečně řídil vozidlo, důležitá. Žalobce měl dostatečný prostor k uvedení řidiče vozidla, přičemž v řízení o přestupku mohly být zkoumány důvody jeho spáchání. V řízení o správním deliktu provozovatele vozidla by se žalobce odpovědnosti za správní delikt mohl zbavit pouze uvedením jednoho ze dvou liberačních důvodů podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu nebo zpochybněním naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Žalobce však nic takového netvrdil a po celou dobu řízení neuvedl žádný konkrétní důvod, proč by měl být řidič vozidla vyslechnut. Krajský soud se ztotožňuje s neprovedením svědecké výpovědi řidiče pro nadbytečnost, neboť správní orgány přesvědčivým způsobem vymezily úvahy, které vedly k neprovedení výslechu. Krajský soud nepřisvědčil ani další námitce, že správní orgány neprokázaly zaparkování vozidla v působnosti dopravní značky IP 13c. Krajský soud předně poukázal na tvrzení žalobce v odvolání, že jím uváděný řidič odmítá, že by „na daném místě zaparkoval bez uhrazení parkovného“, čímž stvrdil svoji vědomost o tom, že vozidlo parkovalo v působnosti dopravní značky IP 13c. Žalobce ani v průběhu správního řízení, ani v žalobě nepředestřel konkrétní a možnou alternativní verzi skutkového děje. Z fotografií je patrné, že jde o vozidlo provozované žalobcem a že za čelním sklem se nenachází doklad o zaplacení parkovného. V průběhu správního řízení nebyly vzneseny žádné námitky proti hlídce městské policie, proto správní orgány mohly vycházet z úředního záznamu a pořízené fotodokumentace. Výši uložené sankce považuje krajský soud za dostatečně odůvodněnou tím, že žalobce neprojevil žádnou sebereflexi ohledně spáchaného deliktu a že nedovoleným stáním vozidla došlo ke krácení veřejného rozpočtu a k porušení pravidel parkování v lázeňském městě, kde jakékoliv jednání proti organizaci dopravy může narušovat smysl a účel rekreace. Stran námitky protiústavnosti skutkové podstaty § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu krajský soud odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, kterým byl zamítnut návrh na zrušení uvedeného ustanovení a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 téhož zákona.

II.

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku krajského soudu z důvodů, jež lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel brojí proti názoru krajského soudu, který se ztotožnil s odůvodněním výše udělené sankce z hlediska přitěžujících okolností. Stěžovatel má za to, že v případě objektivní odpovědnosti není na místě sebereflexe, neboť tu lze vztahovat pouze k subjektivní stránce deliktního jednání, která u objektivní odpovědnosti z podstaty chybí. Není mu známo, komu by se měl za své jednání omlouvat, jelikož ve věci nebyl žádný poškozený a je mu pouze přičítáno jednání jiné osoby. Krajským soudem uváděné krácení obecního rozpočtu nezaplacením parkovného je pouze následkem jednání, a nikoliv přitěžující okolností. Stěžovateli není známo, jakou váhu správní orgány prisuzovaly tomu, že nepoučil řidiče vozidla o povinnost zakoupit si parkovací lístek. Další

námitkou poukazuje na nedostatečně zjištěný skutkový stav ve správním řízení, který krajský soud pouze aproboval. Stěžovatel ani nemohl nabídnout jinou verzi skutkového děje, neboť vozidlo neparkoval a ani takovému jednání nebyl přítomen. Ve správním spise není vyjma úředního záznamu obsažen žádný důkaz, že by v daném místě byla dopravní značka IP 13c. Správní orgán prvního stupně měl vyslechnout řidiče vozidla. Žádnými jinými důkazy nebyla přítomnost dopravní značky prokázána. Pokud si řidič nezakoupil parkovací lístek proto, že dopravní značka IP 13c nebyla v místě viditelně umístěna, nejednalo se o jednání, které by vykazovalo znaky přestupku a nedošlo by ani k naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla.

III.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu: *Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*

[9] Dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu: *Právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*

[10] K námitce stěžovatele, kterou brojí proti výši udělené sankce a zpochybňuje relevantnost přítěžujících okolností, Nejvyšší správní soud sděluje, že zastupování pachatelů dopravně správních deliktů profesionálními zástupci (v tomto případě ODVOZ VOZU, s. r. o.), uzavření smlouvy „o pojištění proti pokutám“ a zohlednění procesní strategie, kterou stěžovatel od počátku správního řízení zvolil, umožňovalo správním orgánům, aby přijaly ve vztahu ke stěžovateli závěr, že neprojevil sebereflexi a přičetly mu to k tíži. K takovému postupu byly správní orgány oprávněny bez ohledu na to, zda by stěžovatel byl uznán vinným ze spáchání přestupku nebo správního deliktu provozovatele vozidla. Žalovaným zmiňovaná sebereflexe se v případě stěžovatele vztahuje logicky nikoliv k zavinění a pohnutkám k deliktnímu jednání, ale k následkům, které takové jednání mělo a následnému postoji stěžovatele k porušení povinnosti.

[11] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s vymezením a uplatněním dalších přítěžujících okolností v podobě krácení obecního rozpočtu a místa spáchání deliktu. Stěžovatel nese dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu odpovědnost za to, že jako provozovatel silničního vozidla nezajistil dodržování povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Konkrétní porušenou povinností bylo nerespektování dopravní značky IP 13c. Následkem porušení této povinnosti bylo nezvýšení příjmů obecního rozpočtu a zablokování parkovacího místa v Luhačovicích, tedy v rekreačním a lázeňském městě, což jsou skutečnosti, které bylo možné stěžovateli přičíst k tíži na základě § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť nejsou zákonným znakem

pokračování

vytýkaného deliktního jednání. Správní orgány zcela jasně odůvodnily výši udělené sankce individuálně ve vztahu ke stěžovateli.

[12] Kasační soud se neztotožňuje ani s námitkou stěžovatele stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Ve správním spise je založena fotodokumentace, úřední záznam a kopie výzvy pro nepřítomného řidiče ze dne 5. 7. 2015. Z úředního záznamu a z fotodokumentace zřetelně vyplývá, že předmětné motorové vozidlo nemá nikde založen parkovací lístek jako doklad o uhrazení poplatku a přitom je odstaveno na parkovacím místě na parkovišti. Sám stěžovatel ve svém vyjádření ze dne 3. 12. 2015 tvrdil, že si byl vědom povinnosti uhradit parkovné, přesto z obsahu správního spisu nijak nevyplývá, že by tak učinil. Ve správním řízení nevyvstala pochybnost o tom, že motorové vozidlo stálo na zpoplatněném parkovacím místě označeném dopravní značkou IP 13c. Pokud by byl stěžovatel přesvědčen o tom, že daná plocha místní komunikace nebyla označena dopravní značkou IP 13c, byla by jeho reakce na oznámení o spáchání přestupku a následný postup správního orgánu prvního stupně jiná; zřejmě by tvrdil, že dopravní značka na místě chyběla. Až v podané žalobě však začal tvrdit, že nebylo prokázáno, že by řidič vozidla parkoval v působnosti dopravní značky IP 13c. Tvrzení stěžovatele ve správním řízení a v podané žalobě se vzájemně logicky vylučují. Důkazem, z nějž výslovně vyplývá nerespektování předmětné dopravní značky, je úřední záznam, který je v souladu s pořízenou fotodokumentací. Stěžovatel úřední záznam nezpochybnil. Úřední záznam je srozumitelný, plyne z něj konkrétní porušená povinnost řidiče vozidla a společně s fotodokumentací byl dostatečným podkladem pro zahájení řízení o přestupku, následně řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a lze na základě něj ve spojení s fotodokumentací řádně zjistit skutkový stav.

[13] Pokud stěžovatel navrhoval výslech řidiče ke zjištění, „zda byl řidič provozovatelem poučen“, je třeba poukázat na to, že takový výslech by případně mohl mít místo především v řízení o přestupku řidiče, nikoli v řízení o deliktu provozovatele vozidla. V řízení o správním deliktu provozovatele vozidla by navrhovaný svědek mohl relevantně tvrdit pouze liberační důvody podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, které ovšem měl tvrdit a prokázat stěžovatel, viz znění § 125f odst. 5: *„Provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.“* Stěžovatel však netvrdil žádné skutečnosti odůvodňující zproštění jeho odpovědnosti. Hypotetické tvrzení odůvodňující potřebnost výslechu řidiče k prokázání tvrzené nepřítomnosti příslušné dopravní značky bylo vyvráceno již výše. Správní orgány proto nepochybily, pokud výslech řidiče neprovedly.

[14] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[15] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo

na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. července 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu